

Ode til ömheten. =Anon.=
Göteborg, tryckt hos Lars
Wahlström, 1797.

Lund, Olof Benjamin.

1700-1829 81 A Br.

UND, O.B.

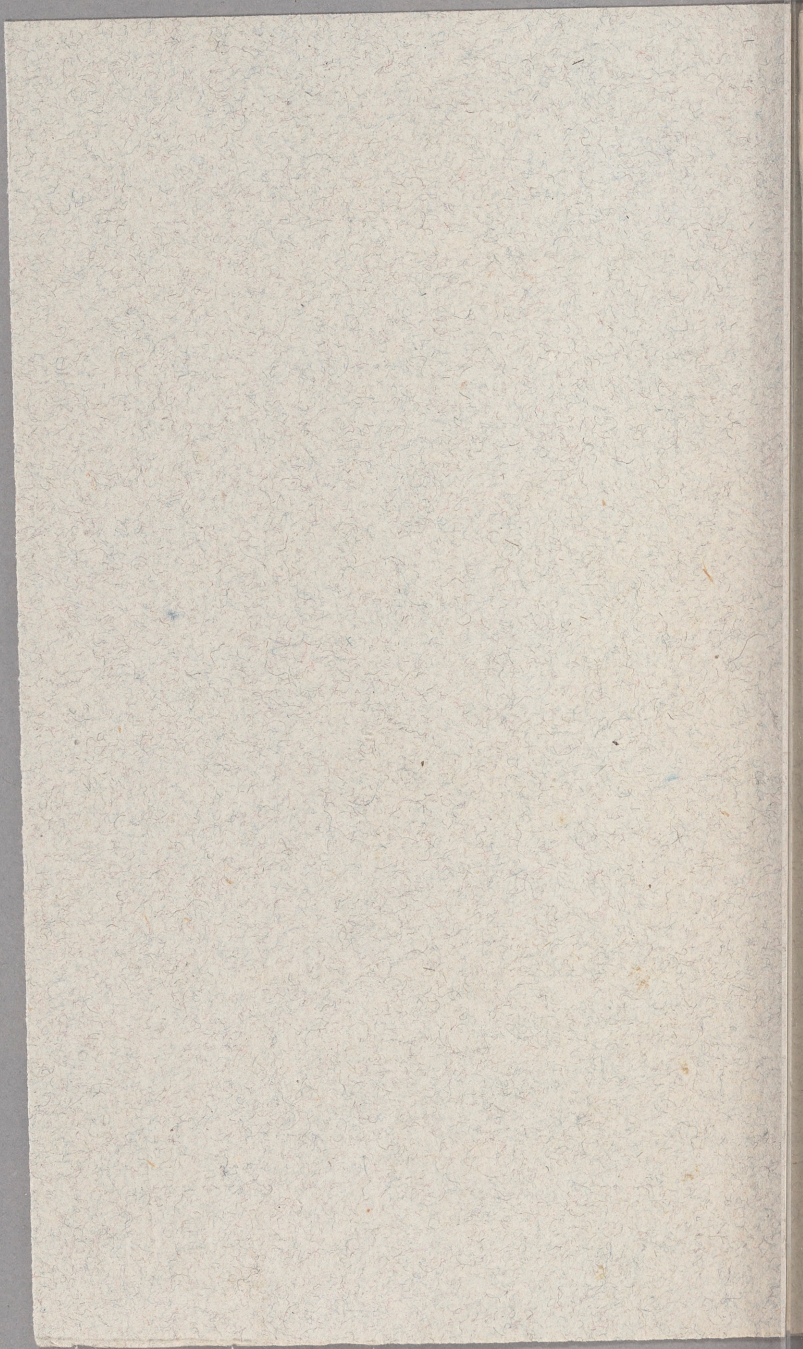
ode till ömheten

Nitt. Sr.

(Bv)

1700-1829

Göteborg
1797

LUND, O. B.

ODE
TIL
ÖMHETEN.

GÖTHEBORG,
Tryckt hos LARS WAHLSTRÖM, 1797.

© 1910
BY
© DANIEL B. WALKER

1910
1910

© 1910
© 1910

Til Oresty

Må du Orest det offer gilla,
Jag lemnar dig i qvalets stund!
Må uti denna stilla lund
Der dårars sorl ofs ej förvilla,
Jag sjunga om det qual mig tår . . .
Jag finna tröst uti dit sköte!
Och ömheten blir der mit möte,
Hvars dyrken evig hos mig är.

Från

Från lyckans högd jag störtad blifvit
Af hennes nycker och behag - -
Ack! lycka! vacklande och svag
Du ej mit hjerta lagar gifvit;
Ej skall din Gunstling fina brott,
Uti dit gylldne sköte glömma,
Han tåras skall - då jag vet ömma
Och nöjas med min lilla lott.

Men - ach! Orest se dessa tårar - - -
Af blödigheten teknade - - -
Hör detta småde-skratt af dårar
Som vilja Verlden Lagar ge?
På ödet du med mig må klaga
Vid deras låga tänkesfätt - - -
Med *Ädelmod* bör man behaga,
Som til vår vördnad blott har rätt.

Du

Du ljufvaste af Himlens skänker
Må, Kärlek! du uti mit bröst
I alla skiften ge mig tröst - - -!
Då ödets våld min lycka kränker
O! Daphne, som mig känsla gaf
At njuta lifvets högsta lycka!
Ej til min famn jag dig får trycka!
Skänk några tårar åt min graf.

Ja - vacklande på nöjets stränder,
Jag känner ej min Verld igen - - -
Der Daphne förr med spåda händer
Då offrade åt Kärleken - - -
Ach! denna skörd af nöjets låga
Mig utaf ödet nekad är;
Hvad batar, lycka! din förmåga
När du ej Daphne mig beskär?

Om

Om uti Enslighetens gömma
Jag kunde glömta mina qual - -
Må du, Orest! mit öde ömma
Din ljufva tröst få bli mit val!
En gnifta rånd af Hoppets låga
Som ligger dold uti mit bröst
Och utom den - - gifs ej förmåga,
At uti grafven finna tröst.

ODE
TIL
ÖMHETEN.

Du som danat mina öden;
Ömhet! följ mig in i döden!
Snart jag öppnas ser min graf;
Blott en stund - - - och jag skal falla - - -
Lik med böljorna, som svalla - - -
På et stormigt, uprördt Haf.

Fölg mig, följ mig Himla låga!
Du ger hjertat blott förmåga
Til at skingra lifvets qual;
Hjelpa mina usla Bröder - - -
Och den Vän, hvars hjerta blöder,
Blir mit hjertas ljuffta val!

Min

Mänska! låt ej hämden brinna,
Må dit hjerta sällhet finna
At; förlåta andras brott!
Då du Himlens afbild blifver,
Som dig nog belöning gifver,
När du vet at göra godt.

Se! hur Älskar'n tröstlös gråter - - -,
Då han Jorden öfverläter - - -
Alt hvad hjertat vållust gaf.
Mer han aldrig Daphne finner,
Fåfångt då hans offer brinner
På des redan slutna graf.

Hör hur uslingrn han klagår - - -
Öfver tusen mulna dagar - - -
Se hur hungren kinden tår,
Se des öga fullt af tårar - - -
Hvad —? ej denna syn dig fårar?
Och du namn af mänska bår?

Hvare

Hvart du dina ögon vänder
Omkring Jordens tryckta länder - - -
Fasan ständigt för dig står - - -
Se, hur stoftets Söner famla,
För at några smulor famla
Fastän ondskan tistlar får.

Se der Krigets fackla ljungar
Hämnden sina Åskor slungar,
För den minsta oförrätt.
Se, hur blod i strömmar flyter - - -
Och den Lagren Hjelten bryter
Du med dina tårar vått.

Skall du som et vilddjur rafa?
Mänskan för sin like fasa,
Som dess bödel och ryran?
Gråt - - du ömma qualda anda - -
Med den sorgsne tårar blanda,
Som du icke hjälpa kan.

Ach!

Ach! vid Nattens sorgsna timma
Ses en dunkel lampa brinna
Vid den sjukas ulla bädd - - -
Ingen tröst i plågans sköte - - -
Glädjen, förr dess blickars möte,
Flyr - - ren för dess skugga rädd.

Ut af alla öfvergifven - - -
Sorg i plöjda pannan skrifven
Visar: hvilket qual dig rår,
Snart skall det din lefnad fluta - - -
Men at tröst af likar njuta
Fåfångt, fåfångt du begår.

Ömhet! mänsklig hetens heder
Följ mig til de hvalfven neder,
Hvilka fjättra brottslingen. - - -
Dödens afbild der du finner - - -
Om ej nu dit öga rinner - - -
Är du ingen Mänsko-Vän.

Min-

Minnet af de brott han öfvat
Lugnet från des hjerter röfvat - -
Men fast han din affky har
Och des laster du förbannar - - -
Hänryckt dock din suck han stannar
Inför Varelsernas Far!

Ach! hvem kan de pligter glömma
Hvilka lårt oss först at ömma
Vid Föräldrars hulda vård?
Förr skall klippan sig förbyta,
Du bli lycklig på des yta
Eller bli som Marmorn hård,

Se en Moders öppna armar!
Se hur mildt hon sig förbarmar
Och dig sluter i sin famn - -
Hvilken kan des ömhet skildra?
Hvilken kan des smärta mildra,
Då du nalkas dödens hamn?

Hvad

Hvad du skulle brottslig blifva
Och den lära öfvergifva - -
Hvilken dygdens stämpel bär?
Söfvas uti villors yra - - -,
Låta lustarne få styra
När hon sig af forg förtår?

Nej, då dödens skörd dig hinner,
Och dit hjerta dig påminner
At du lydt din Moders röst,
Skall du trygg mot dödens fara
Omges af de fällas skara,
Finna Himlen i dit bröst.

Om förglömd af dig, Gudinna!
Som plår allas offer vinna,
Fastän vacklande och svag - - -
Lycka! ja, må du mig glömma,
Blott Orest vil för mig ömma
Ser jag hoppet i sin dag!

Vän-

Vänskap! skänk ifrån det höga,
Låt mig med et tårfullt öga,
Uraf tacksamheten fört,
Dig välsigna i mit hjerta,
Du som lindrat har min smärta
Och til ömma tårar rört!

Låt den Höge mig förtrycka - -
Åfund brödet från mig rycka,
Småda mig at uphöjd bli,
Tålmodet mig skall dana,
At gå tyft på Dygdens bana,
Detas stolta Slott förbi. - - -

Se bekymren mig förfölja;
Lifvets våg med törnen hölja - - -
Sorgemoln blott omge mig - - -,
Och i lifvets högsta Sommar - - -
Hoppet mer ej för mig blomma - - -
Om ej först på grafvens stig? ,

Ömhet! mänsklighetens ära!
Må dig alle offer bära - -
Vid vårt usla slägtes lott. - -
Vid de plågor här ses rafa - •
Hvilka väcka qual och fasa,
Med en kädja utaf brott.

Du som tjent det Land dig burit,
Och det evig trohet svurit,
Offrat har dit lif och blod.
Stolt af Ära — krönt med Lagrar • -
Du i kojans sköte magrar
Ack! blir det din Årestod?

Borde man ej tacksam vara
Emot denna tappra skara,
Hvilken stridt för vårt försvar?
Hjelp och ädelmod dem visa
Skalden deras bragder prisa
Vid det luga han vunnit har?

Hvad

Hvad för ömhet i Naturen!
Se på Vildar! se på Djuren - - -
Må de äfven lära oss,
Til at ädla människor vara!
Och at Skapar'ns nåd förklara
Vid förnuftets tända blos!

Du som här skal likar dömma,
Domare! ach! lär at ömma!
Ach! var mänsklig, god och vis!
Gå ej ullas tårar pressa - - -
At ej hämden på din hjesfa
Blir dit samvets plågo-ris.

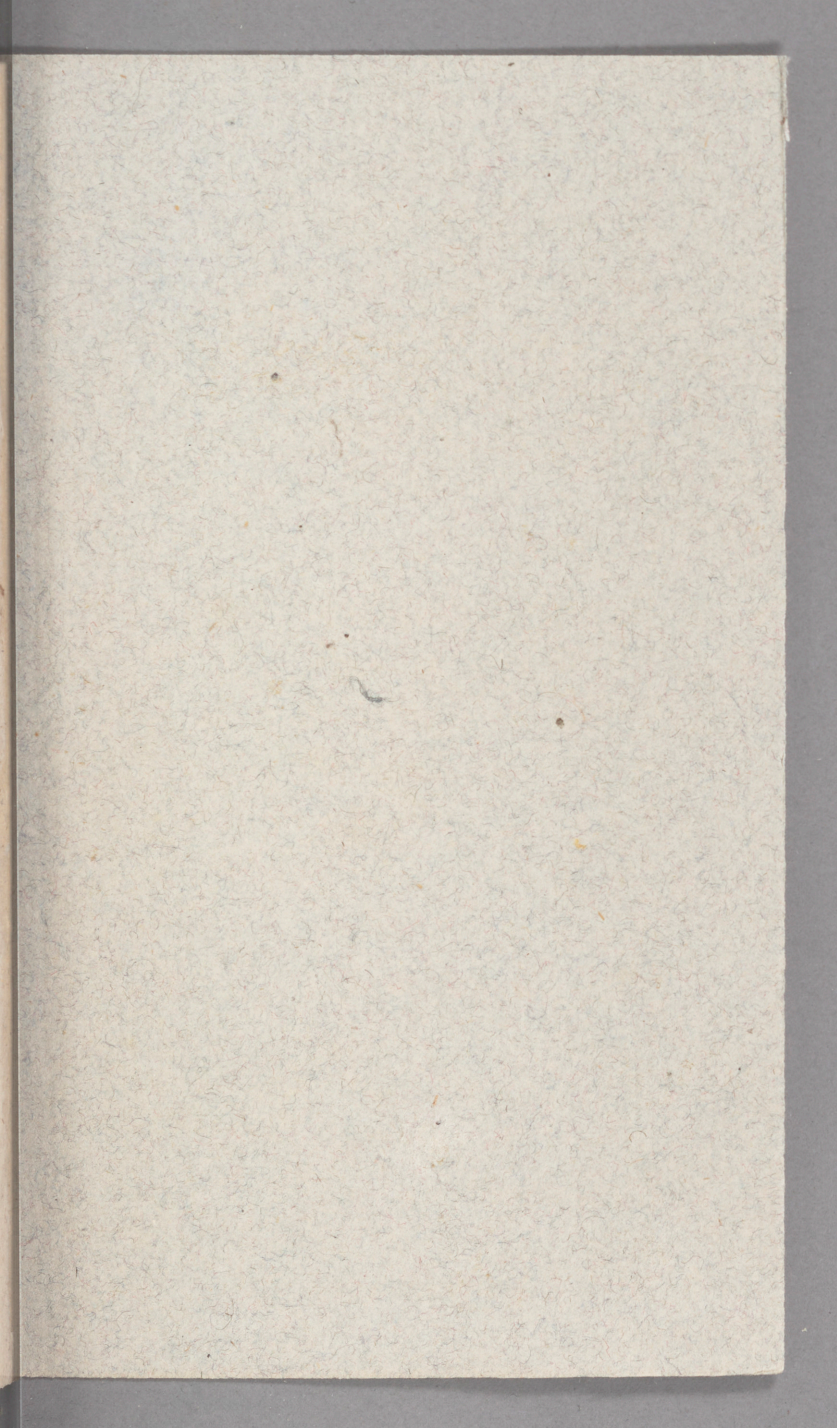
Du som hemlig afund fräter - - -
Mänsklighetens pligt förgäter - - -
Stanna i dit blinda lopp.
Sök ej andras heder svärta - - -
Då du sjelf med nedrigt hjerta
Hunnit frans höjder opp.

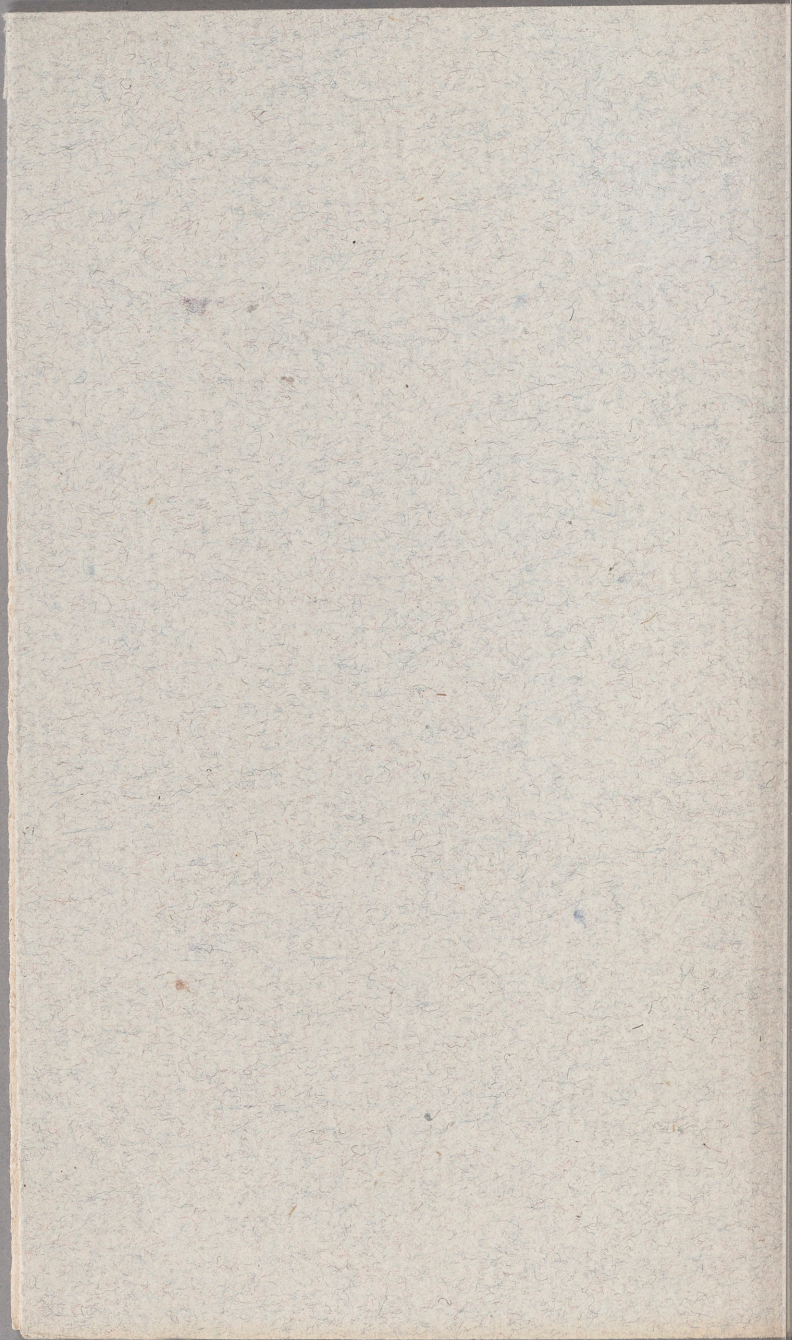
Ach!

Ach! om Ömheten fick råda,
Skulle hon vårt hjerta båda
Sällhet med hvart ande-drag - -!
Och, när du til stofskall blifva,
Himlen dig belöning gifva!
Vid en oförgånglig dag.

Exemplaret kostar 2 β.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								